

Submarinul erotic

www.cartearomaneasca.ro

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ

București, Calea Victoriei, nr. 115, sector 1

© 2005 by Editura Polirom

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BRUMARU, EMIL

Submarinul erotic / Emil Brumaru. – București:

Cartea Românească, 2005

ISBN 973-23-1897-X

821.135.1-1

Printed in ROMANIA

emil brumaru

submarinul erotic

Ilustrații și copertă de Radu Răileanu

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2005

Amurgul evului mediu (I)

Yvonne Burgundia-i departe
Miroase-a praf trezit de ploaie
Bătrînul Dosto-mi dă din carte
Sfaturi ce sufletu-mi înmoaie
Cu tine să n-o fac de oaie
Yvonne Burgundia-i departe

Yvonne Burgundia-mi asmute
Inima-n spaț spume-s castanii
Jucînd fin leapșa-ntre cucute
Crinii și îngeri-mi spun du-te
Să-i pipăi coapsele și anii
Yvonne Burgundia m-asmute

Yvonne Burgundia-i aieva
Pe hărți ținînd în ținte Franțe
În van mi-e somnul în van veghea
Roua feroce-ți roade stevea
Treptele turnul bolta clanța
Yvonne Burgundia-i aieva

Yvonne Burgundia-i în perne
Motani dumineci orologii
Vai ne despart mlaștini eterne

Căleşti mor pîlpîie lanterne
Cocliţi de-amor trec inorogii
Yvonne Burgundia-i în perne

Amurgul evului mediu (II)

Singur, mai singur decît o lingură uitată-n sertare, mai singur decît pătrunjelul pus la uscat. Și iată!, osînda din pivniți începe: gîndaci sufocați de nisip, verze-ucise în putini, laptele cald prins murind sub smîntîni, dantelele doamnei paianjen scoase la licitație!!

Mi-am amintit de tărîță, de raiul din șanțuri, de-amiază, mi-am amintit de o piatră frumoasă, de-o scară urcînd spre-un adînc leuștean, de păcura scursă pe linia moartă, de tenebrosul magiun. Glob de mărar – luxură a melcilor!!

Sufletele noastre erau putred de bogate-n delicii. Le țineam ca pe niște obiecte de porțelan, unul altuia, în mîini. Beam din ele licorile trupului, veșnic puternici, tandri pînă la cruzime.

Trandafir intim, albastru, al necugetării, crin descheiat, arpacașuri catifelate; legume cu pleoapele umflate privesc din dorinți. Asfințeam printre razele tale subțiri...

Amurgul evului mediu (III)

1) O, cît de mult aş fi vrut să trăiesc în vremurile acelea odihnitoare cînd se credea că sîngele stă nemişcat ca o mlaştină în trupul nostru obscur. 2) Logodeam două fire de iarbă, pecetluiam căsătorii înrourate-n burlanele caselor vechi, iubeam doar flori lacome şi animale gălăgioase; totul creştea ca pentru a întîmpina o fiinţă de cristal, neponegrită de lumină. 3) Nicăieri n-am gustat cu mai aprigă patimă ca aici, în miezul unui crin de scînduri, AERUL! 4) Numai sfărîmînd în degete un melc uscat sau o păstaie umedă îţi poţi da seama de consistenţa tristeţii. 5) Din ceasul ei cu parfumuri clandestine – drept capace: valvele unei scoici perliere! – se insinua în mansarde aroma orei cincii. 6) O viespe lungă, pusă pe o capră de tăiat lemne, împărţită în mici butuci aurii cu o beschie bine ascuţită. Fragmentele se stivuiesc, în amurg, lîngă un zid de cărămidă. Mai tîrziu vom despica fiecare bucată în parte cu o secure străpezită în agrişe. Cu mănuşi pînă la coate, sub pelerine de paie scumpe, vom duce braţe uriaşe alături de sobele reci şi pustii, înainte de a aprinde focul să păstrăm un moment de jenă...

Amurgul evului mediu (IV)

1) Fructe uriașe cu scaune-n ele (dar nu stătea nimeni!) se clătinau pe covoare, apăsau ferestrele largi, le spărgeau – oh!, trecătorii uciși! Sîni glorioși, fără stăpîni, somnolau pe paturi greoaie. Un pahar plin cu stofă suna înfundat. Tremuram: pe masă, în trăsurică de-amurg, trecea Yvonne de Burgundia. 2) Trenuri trebuiau să sosească. Pe peron ceferiști, elefanți și eleve mîncau portocale cu griș. Și-un dulap lăcuit: ce regrete în sertare, ce surîs în mînere! Destinul mi se scurgea prin burlane de tablă, în bălii, la colțul caselor mov. 3) O, șanțuri obscure: purgatorii cu ierburi și melci, fragede spaime, protoiereii de mîluri în brusturi străvechi! Rîmele moi mureau în cutii de chibrituri, poduri răscoapte aveau miezuri gustoase de lemn. Un heruv-mormoloc mă păzea lîngă ușile vaste de-oloi. 4) Săli de așteptare cu miros adînc de harbuz! Iar în spatele gării cetatea plușată a poștei, hîrdaie de leandri, cherestelele sacre! Uneori, în lumina ciudată a tufelor de chimion, filateliștii lipeau timbre pe fecioarele locului. 5) În dosul magaziei de cărămizi – cui să-i pese? – trăia un șezlong. Era viața lui. Ploaia pătrunsă în pînzele-n dungi, soarele ascuns în cuiele mari! Cădeau mere ovale, zemoase, cu viermi! Cărțile necitite, umflate de rouă, roase pe-ncetul de-omizi... Nici un gînd... Cîte tristeți într-o singură vară!!

Suprema servitoare

Incomparabilei Profira

O, servitoare, dulce servitoare
Din îngereasca mea copilărie,
Îți miroseam cu lăcomie fusta
Plină de purici din bucătărie

Și-ți căutam chiloții sub saltele
Ca să le sorb cerescul lor parfum,
Cu nara dilatată, cu ochi umezi,
Cu inima făcînd trans-bara-bum!

Sutienul tău mototolit și acru,
Ham pentru țîța grea de arpacaș,
Îl sărutam, mi-l potriveam cu cîrpe
În magazii obscure de la Iași.

O, servitoare, dulce servitoare,
Cînd adormei în terfe și sudori,
M-apropiam de tine cu sfială
Să-ți văd coapsele moi cu floci și pori.

Aveai mamela bleagă cît ceaunul
Și la mijloc cu sfîrcul urduros.
Ți le-am zărit pe geam într-o amiază
Cînd să le speli într-un lighean le-ai scos.

Oh, părul gras, cu rădăcina tare,
Dat la culcare cu petrol lampant,
Înfierbînta în el orice agrafă.
Iar curul tău gigantic și vibrant,

Cu bucele cum pernele și roșii,
Purtat în rochii learcă de lături,
Ți-l arătai, pe putini aplecată,
Punînd cu-nțelepciune murături!!!

Bar

Tu care-mi cînți de la magnetofon
„Hello”, în dimineața asta-i joi...
Trec chelnerițe... Trage-n buze moi,
Țigara fină, sonda cu sifon,

O copilandră-punk-omidă-albastră.
Îngerii-și bagă-n ziduri o aripă.
Vai, unde e neprihănirea noastră:
Parfum greoi ce fluturi-i constipă?

Și unde-i sufletul prelins din noi
Ca păcura din osii de vagon?
Tu care-mi cînți de la magnetofon
„Hello”, în dimineața asta-i joi...

Cafeaua de cicoare-mi dă avînt

Cafeaua de cicoare-mi dă avînt
Să mai privesc femei cu cracii-n vînt
Și să fumez trabuci de zece ruble,
Bînd căni de apă simplă și votci duble.
Dar lipicioase-n miez clipele-s calpe
În după-amiaza vieții mele albe
Și sînt sătul de plictiseala blîndă
Ce rufele pe sîrme lungi le zvîntă
În curți înguste, lîngă roșii case,
La geamuri, pentru muște moi, cu plase.
Și-aștept să soarbă ploaia din cutii
De pești motanii sub hulubării.
Căci n-am nici chef, nici frișcă să mă fut
În căutarea timpului pierdut...

Sînt fericit, Dimov, sînt fericit...

Sînt fericit, Dimov, sînt fericit,
Rondelurile tale-mi plac ca roua
Pudrînd în zori bombatul infinit.
Doar țîțele fetețelor de-a noua

Au frăgezimea lor de fruct oprit.
Oh! le diger precum un șarpe boa!
Sînt fericit, Dimov, sînt fericit,
Rondelurile tale-mi plac ca roua.

Deci în bufetul „Zimbrul” stau topit
În timp ce-afară cu migală plou-a
Femeie cu trecutul țîrîit
Într-un ciorap. Îmi vine să strig: O-U-A!

Sînt fericit, Dimov, sînt fericit!!

Un imn sfios și trist va fi rondelul

Un imn sfios și trist va fi rondelul
Pentru Marina. Ea e mama noastră,
A celor ce-și păstrează sufletele
De mari și mici onirici într-o glastră,

Și-n cârlionții ce-i suspină mielul,
Și-n balega de fluture, albastră.
Un imn sfios și trist va fi rondelul
Pentru Marina. Ea e mama noastră

Ce cu blîndețe ne arată țelul
De dincolo de frageda fereastră
Sub care putrezește pătrunjelul
Și-n rouă-mbobocește-o brună astră

Cînd imn sfios și trist este rondelul.

Acum voi bea mastică. Poate Ile...

Acum voi bea mastică. Poate Ile,
Cînd o să crească, mă va face: BOU!
Azi îi aduc un melc de zece kile
De șocolată și i-l torn cadou.

Oh! sufletul meu pur din nou vernil e
Ca chiloțeei pe un roz popou.
Acum voi bea mastică. Poate Ile,
Cînd o să crească, mă va face: BOU!

Marina o să-i dea atunci pastile
Ca să slăbească. Eu, timid erou,
O să mă lupt cu fluturi și cu bile
Și-o să dansez cel mai viclean tangou,

Bînd încă o mastică. Poate Ile...

Sînt chelnerițe blonde printre șprițe

Sînt chelnerițe blonde printre șprițe.
„Doriți ceva?”, ne-ntreabă. Noi dorim
Să se desfac-aprinse la bluzițe
Și sînii lor cu bumbelev infim

Și iz de leuștean și romanițe
Să ni-i cedeze dulce să-i iubim.
Sînt chelnerițe blonde printre șprițe.
„Doriți ceva?”, ne-ntreabă. Noi dorim!

Și discutînd cu ele gogorițe
Și bazaconii, după kilul prim,
Le-aplaudăm cînd fac din șolduri fițe
Și cu delicatețe le ciupim

Pe chelnerițele de printre șprițe...

Povestea unei mici plimbări Și-a unei mari dezvirginări!

Ne vom plimba-ntr-o brișcă dublă,
Eu bun și gras, tu rea și suplă.

Și vom opri la mii de baruri,
Tu bînd zaharuri, eu amaruri

C-un strat de spini pe dedeasupra
Lichidului ce-mi umple cupa.

Și cînd o să ne facem flească
Schimba-vom brișca pe-o calească

Ce-o să ne ducă, ducă, ducă,
Eu pleoapa-n ticuri, tu năucă,

Din zori de ziuă pînă-n seară,
Prin pădăii, tu-ncă fecioară

Pentru o clipă, numai una,
Căci iată-ne striviți de luna

Miezului nopții în crivatul
În care eu ți-am fost bărbatul

Și-ți mai privesc sînii, rărunchii,
În timp ce sîngele ți se retrage lin din unghii...

Rouă c-un pospai de fluturi

Apollinaire e iar cu noi
Sînii tăi goi fac găuri dulci
În aerul în care-ți culci
Fesele dese și papi bulci
Gîdili căței de usturoi

Pahar de sticlă franțuzesc
Umplut cu bale slave ochi
Mi-e sufletul eu te iubesc
Tu mă iubești scoate din rochi
Marele crin împărătesc

Și-ajută-mă să-l sui în pat
Stau în parfumul tău ca-n casă
Miroase a mărar uscat
Bila de fildeș pe mătăasă
Bea opiu c-un bătrîn pirat

Ce are fragedul nărav
De-a clipoci clipa-n lulea
Viața-i străvechiul baobab
Cu scorbura plesnită-n stea
Și-n curcubeie Lou gemi slab

Și-Apollinaire e iar cu noi
Sînii tăi goi fac găuri dulci
În aerul în care-ți culci
Fesele dese și papi bulci
Gîdili căței de usturoi

Fratele lui Robinson Crusoe

Motto:

Sînt mai bogat decît mă crezi:

Deţin acţiunile canalului Suez!

Îmi şterg de cizme spada. Am tăiat,
Voios, cincizecişisapte de cocoşi
Şi-am uns cu sînge-ntregul meu palat,
Ci-ndeosebi patul cu ciucuri groşi.

Şi-am aţîţat cu goarna fină-n glas
Fluturii răi, cărarea să-ţi devore,
Căci te aştept. Privesc iuni la ceas
Cum limbile ling fragedele ore.

Şi bucuros de sîinii ce-mi aduci,
Frîng sec, sub plăpumi, razele-n cer arse
Şi-nmoi cu mîna cocoloşii dulci
De aer, visînd gureşele-ţi coapse!

Elegie

Apollinaire, Apollinaire,
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus?
Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeții mele cer.

Scriai lui Lou așa frumos,
Făceați atâtea nebunii,
Acum din tine-i doar un os,
Din ea doar rîme străvezii.

Apollinaire, Apollinaire,
Nu trebuia, nu trebuia
De pe pămînt să pleci cu ea,
Oh, fără voi mă simt stingher,
Apollinaire, Apollinaire.

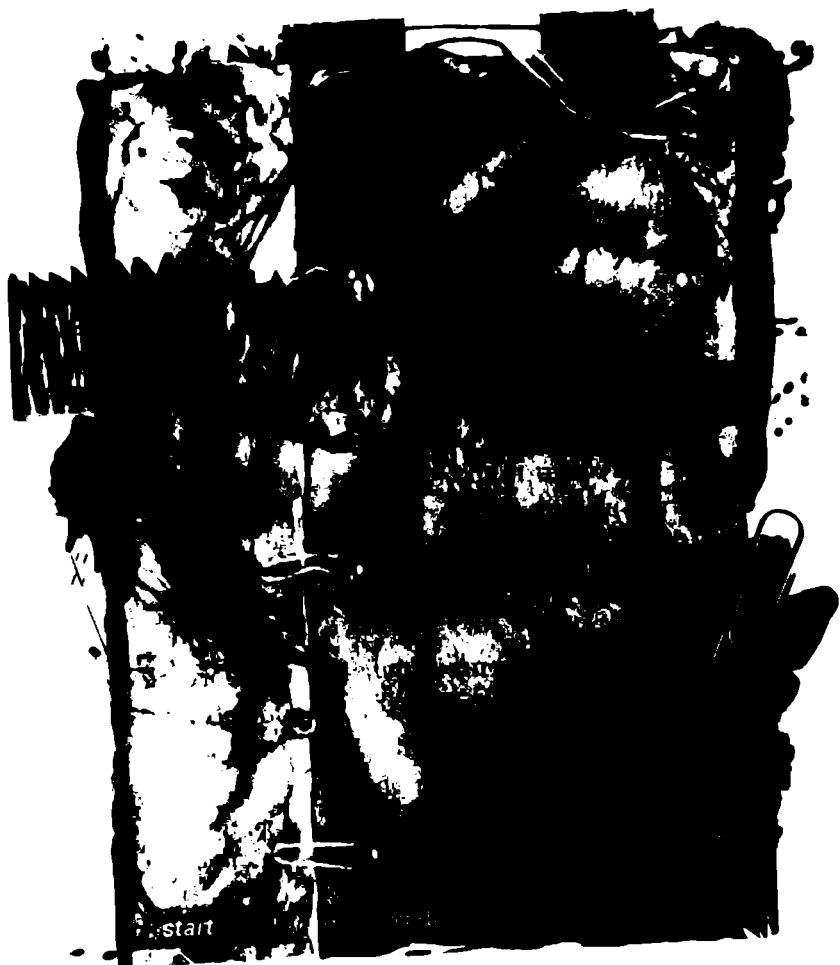
Apollinaire, de ce-ai plecat?
Apollinaire, unde te-ai dus?
Mi-e sufletul întunecat
Cum este cerul în apus.

Apollinaire, tu trebuia
Cu Lou de-a pururi să trăiești
Goi pușcă-ntinși pe-o canapea
Ca într-o apă doi dulci pești.

Oh, Doamne, cât mă simt de trist.
Apollinaire, coboară lin
Într-o caleașcă de-ametist
Trasă de-o lebădă și-un crin.

Taie lumina c-un cuțit
Felii și unge-ne-o cu rouă.
Apollinaire, de ce-ai fugit?
Vai, cât de trist mă simt când plouă.

Apollinaire, Apollinaire,
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus?
Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeții mele cer,
Apollinaire, Apollinaire...

Submarinul erotic

La contrabas, nostalgic,
Johnny Răducanu

Adu-ți aminte ziua religioasă-n care,
În submarinul nostru portocaliu închiși,
Pluteam hai-hui și pacinici sub case și trotuare
În vechi canale pline de fluturi și crini triști.

Deasupra-ne orașul se zgâlțâia-n tramvaie
Și forfoteau prin ziduri țevele lungi de fier.
O bilă grea de fildeș rostogoleai, bălaie
Dar brună-n miezul coapsei spumoase de plăceri.

Victorioși, când steagul l-am arborat – prosopul
Perlat de roua crudă-a-nceputului de vis –,
O, vie-ne în urmă și focul și potopul,
În fleăța ta ureche de nimfă lin ți-am zis.

Și-ai priceput căpșuna că-ți este ferecată,
Ca într-un cufăr trainic, c-o mie de peceti
De gura ce-ți topise în ceară deodată
Cu-amiaza și-nserarea întâiei dimineți.

Bocet de adult

Motto:

Românca s-a născut actriță!

Nuielușă de alun,
Ce să-ți spun să te îmbun?
Să-ți dau whisky cu magiun,
Leafa-ntreagă să-mi consum
Ca dementul, pe-un furou,
Pentru dalbul tău popou?

Surioară, surioară,
Face-m-aș mai către seară
Pernă grea
De catifea,
Să stai în genunchi pe ea,
Și pervaz la geamuri late
Să te sprijini și în coate
Ca să-ți fie mai comod
Într-un fel și într-un mod.

Corabie cu piper,
Prin ce vrajă, ce mister,
Mi-a intrat în inimă
Țița ta cea minimă

De-am rămas trăsnit și fix
Ca Hristos pe crucifix
Cu glezna și mîna-n cuie –
Cuișoare de duduie?

Gîndurile-mi sînt în spini
Delicați și foarte fini,
Ochiu-i plîns, gura mi-e arsă.
Cînd o să-mi surîzi întoarsă:
Din coapse, de la portiță
Fragedă, de dormitor,
Încleiată de amor,
Actoriță?

Hambarul lui Moll Flanders (Country)

Pentru Abicia

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Acolo pe un yacht ușor
Trăia piratul Ciung-Șchiop-Chior,
C-o caciatrice pe obraz,
Ce bea din sticlele de lampă
Fitilele cu tot cu gaz
Și o iubea pe Marea Vampă
Care și dînsa era clampă
Căci altfel viața n-are haz!

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Bretelele la pantaloni
Sînt din halva și bulion
Și nasturii de la prohab
S-au abolit iar orice damă
Își prinde-n modul cel mai grav
Oh, chica coapselor c-o clamă
Și-ncepe către-amurg să geamă
Stînd leneșă sub baobab!!

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Haleală-i cît poţi ca să bagi
În tine şi te-absorb dulci vagi-
Ne desfăcute a plictis.
Post-coitum de-abia mai sufli.
Cad nuci de cocos în abis.
Fecioarele nu au pantufli,
Fesele cern, sînii li-s dubli.

Şi astfel viaţa e un vis!!!

*

*

*

Femeia mea frumoasă ca scriptura,
Nu-ți cer nici coapsele, nici sînii și nici gura,

Ci sufletul răscopt ca o căpșună
Cu mirosu-nțelept și carnea bună

Și gîndurile moi și-adînci ca mierea
După-amiezii, spré-a-mi spori puterea,

Și-ți fac din fluturi pat, din rouă masă,
Nelegiuit de alba mea mireasă,

Și-ți nascocesc din vorbe raiul dulce
În care tinerețea ta să-și culce,

Cînd ziua-ți cade tristă la picioare,
Lacrima grea, strălîmpede și mare.

Verlaine mi-a spus...

Verlaine mi-a spus în după-amiaza tristă:
„De ce îți lași femeia ta frumoasă
Închisă-n vis. Un fluture există
Numai o clipă-n vîntul de mătasă.
Tu uiți mereu că-ntr-un izvor căzută
Căpșuna, de n-o sorbi, lin putrezește
Chiar de-i atinsă doar de-un voal de pește
Portocaliu sau de un bot de ciută.
Fiindcă pe tine-anume te așteaptă.
Nu-ntîrzia, ci-mbracă-te-n veșminte
De in curat și amîndoi, cuminte,
Iubiți-vă cît roua-i înțeleaptă.
Paharul golit laș, pe jumătate,
Rămîne-n veci cu buzele umflate.”

Sonet pentru Yvonne de Bourgogne

Nu-ți cer nimic, vreau numai să exiști.
Fii bucuroasă-n roua-n care sufăr.
Tu nu pricepi că îngerii sînt triști
Dacă ating cu-aripa lor un nufăr,
Nu fiindcă i-ar dura penele moi,
Ci din amărăciunea că în miezul
Florii deschise nu le este crezul;
Ei cred, știi bine, doar în ce va fi apoi!
De-aceea taci și-ascultă-mă cum plîng
Cînd cerurile pătimesc de Criști
Ce s-au urcat spre soare din adînc.
Nu-ți cer nimic, vreau numai să exiști.
Dezamăgirea fleată, de mărgică,
Pentru iubirea noastră-i mult prea mică.

Ți-am dat iubirea...

Ți-am dat iubirea – *flutur* – și ți-am spus:
De-l strîngi se sfarmă, dacă-l lași dispărea
În aer, înălțat precum Isus
Hristos după ce-a mers lin pe izvoare.
Ci tu ți-ai prefăcut trupul supus
Și sfaturile mele cu răbdare,
Muind creionu-n gură ca-ntr-o floare,
Le-ai scris făcînd de litere abuz.
Dar n-a trecut o clipă și-n ușoare
Veșminte largi de in topit te-ai dus.
Iar eu, rămas, privesc acum arare
Cum i se zbat aripile-n apus
 Și nu pot plînge deși dînsul moare.
 Sînt tot mai pustiit, tot mai ursuz...

Caligrafiile acelorași cuvinte

、

1)

Erai atît de frumoasă!
Frîngeam pentru tine flori largi
Umplute cu îngeri de-amiază
Ce raze-ndesau în desagi

Spre-a merge cu ele-n amurgul
Zărit printre casele-adînci.
Cu mîna mijlocu-ți strîngîndu-l,
Mereu îți șopteam să nu plîngi.

Și sufletul moale, din pieptul
Ascuns în fereli de mătăasă,
În rouă-l topeam pe încetul.
Erai atît de frumoasă!

2)

Mi-ai sosit la ușă ca un înger
Cu aripile ascunse-n suflet
Și-ai șoptit din prag atâtea plîngerii;
Ca să le însemn de-abia mă-ncumet.

Mi-ai vorbit de roua ce-ți lovește
Gleznele cînd treci prin ierburi fine
Și de melcii păcătoși, firește,
Moi suindu-și frageda rușine

De pe pulpe-n raiul strîmt și umed,
Blînd ferit de rochia-n răsfrîngerii.
Mi-ai sosit la ușă ca un înger
Cu aripile ascunse-n suflet.

3)

Nu doream nici o căpătuială
De la trupul tău de carne dulce.
Mi se-nvinețise, de sfială,
Mușchiul verde peste buturuge.

Și-i căzu ciupercii pălăria-n
Balta de sos negru, iar un flutur
Liniștea-ntre raze gălăgia
Soarelui. Priveam ca la-nceputuri

Cum pășești spre mine-n pielea goală
Și cum roua sufletul ți-l zmulge.
Nu doream nici o căpătuială
De la trupul tău de carne dulce.

4)

Bat căpșunele în cuie
Lîngă sîinii tăi răscopți,
Pe sfîrcuri să nu se suie
Să-ți sugă sîngele. Porți

Cu lacăte strîng. Mari șolduri
(Ce ar zăpăci chiar crinii
Lacomii să îi prindă-n bolduri
Lungi cum razele luminii)

Miști. Clipa-i zemos-gălbui,
Cu paingi din pînze storși.
Bat căpșunele în cuie
Lîngă sîinii tăi răscopți.

5)

Sînt prea cuminte azi. Mi-e lene
Să-ți prind călcîile mirene,
Gălbui ca fildeșul de bil-
Iard șlefuit de-un melc agil.

De-aceea sorb cești de oloi
Și cast le pun pe sînii moi,
Sătul de crudul tărăboi
Făcut de șoldurile-n toi.

Și mă întind către o clipă
Ce scapă dintre-oglinzi și țipă
Că nu se vede, nu se simte,
Ci doar mirșase a veșminte
Spumoase, calde, zmulse-n pripă.

6)

Erai atît de frumoasă!
Cădeau linguri largi de pe masă
Să-ți prindă miresmele sacre
În palma lor grea de argint

Cînd, lin, cu picioarele macre,
Treceai, în dulci tîlcuri de-alint,
Prin îngerii strînși de-o zi deasă
Anume la mine în casă.

Erai atît de frumoasă
C-aproape-ncetam să-ți mai simt
Privirea, ci numai o rouă
Regală. S-o bem pe din două
În scorbura timpului sfînt...

Bocet de adult

Mă culc noaptea-n pături grele,
Mă scol ziua tot sub ele,
Vai de cafelele mele!

Că am devenit lucid
De zăresc omul prin zid
Și-n ceasul de masă vid.

Și am început s-aud
Fluturii mari cum asud
De spaimă-n aerul crud.

Și-n nară-mi vine-un miros
De suflet întors pe dos
În mujdei și cu mult sos.

În schimb piatra-i fără must,
Roua-i zaț, crinul prea-ngust
Și ce gust are alt gust.

Iar când trec la pipăit
Simt o lamă de cuțit
De-aici pîn' la infinit...

Cîntec de iertare

Buruiană de argint,
Dac-ai ști ce trist mă simt
Că trebuie să te mint

Că sînt vesel și curat
Ca zidul cel luminat
De-amiaza cu soare lat,

Că-s fraged și străveziu
Ca-n bucata de pîrîu,
Pe-un prund rumen, un fruct viu,

Că-s cu ochiul larg deschis,
La capăt de vis, spre-abis
Și ce văd, îngerii mi-s.

Buruiană de argint,
Dac-ai ști ce trist mă simt
Că trebuie să te mint...

Epigramă ameliorată (1982)

Nu Carmen de la Ronda, ci de la „Cireșica”,
Bătută-n`cur de-un scaun cu scîndurele tari
Și-n cap de-un soare moale, mi-a zis: „E o nimica
Să fii poet cînd puța o ai doar atîtica,
Iar tu-i dai șlef, extatic, de gris mărgăritar!”

Mă argintau lin vorbe suflate dulce-n raiul
Unui răsfăț obraznic: o!, vis al Blondei Potci!!
De inimă tristețea mi se-agăța ca scaiul.
Degeaba beam bezmetic, făcînd-o pe niznaiul,
În suflet plin de mîlul a nu știu cîte votci.

Să-mi întrerup vieța cu fosfor de chibrituri?
Nu, Doamnă dilatată la maximu-n lalea!
Cu fragede injurii ce-mi stau pe limbă-n clituri
O să te-mping, de-a pururi, cu tot cu sîni, în mituri:
Pentru că scriitandrii nu-s niște bla-bla-bla...

Scrisoare de dragoste

Zilele-acelea largi și înalte
Le-am trăit fără tine. Plecasem departe.

Mă strigai pe numele meu de copil:
„Să vedem un salcîm, măcar unul, Emil!”

Nu puteam să-ți răspund, de cît drum ne desparte,
În zilele-acelea largi și înalte.

Și mi te-aminteam, și călătoream,
Privind din caleașca albastră, pe geam,

Pădurea, castelul cu turnuri ciudate,
Atît de pustii, de întortocheate.

Iar cînd am ajuns și-am oprit se-nserase.

.....
În salcîm atîrna rochia ta de mătase...

Sonetul de la Curtea de Argeș (1980)

Pentru L.M.

În Curtea de Argeș, la vreme de ploaie,
C-o bilă pe masă de fildeș gălbuie
Și sufletu-n ținte, destinu-n șiroaie,
Oh, claie de înger! femeie ce nu e
Decît o mătasă, îți scriu lin prin spații,
Ci haru-i aiurea plecat de milenii.
Adio zic astăzi amarnicei grații
A copilăriei, plictisului, lenii,
Luxurei ușoare, ca puful din perne
Mai pot să-i fiu scribul uzat de dulci vicii.
Mi-e viața pierdută în ganguri eterne,
Simt zimții grăbiți și vernil ai urzicii
Cum taie sub garduri furnica de vie
Cînd totul, vai, totul e-o grea bălărie.

Oh, dînsa-i și mireasă și altar

Oh, dînsa-i și mireasă și altar
De carne, uns cu-aromele luminii.
Albeața ei împotmolește crinii
În mîl. Privirea-i prinsă-ntr-un cleștar.
Ci-n preajmă-i clipocesc candelă mici,
Plîng înger longilini, rîd fluturi groși.
Surparea dulce-a sînilor voioși
Mustește-n prafuri. Roua-i ca un bici
Căzut pe flori întredeschise iar
Cînd melcilor le scoate din tălpi spinii.
Oh, dînsa-i și mireasă și altar
De carne, uns cu-aromele luminii.
Căci ne dospește viața-n suflet, iată!
Ca pe-un aluat ce dă peste covată!!

Sonet neterminat

Mi-ai spus: „Aici degeaba îți pierzi timpul.
Te du și te sfiește pe hîrtie?”
Și-a început tristețea a-mi descrie,
Cînd cu Septembrie-ncepe anotimpul
Toamnei adînci. Ce va urma de-acuma?
O, de-aș putea pe ceilalți fericiți
Să-i fac și-n jurul meu, deloc grăbiți,
Să steie buni, privind cum crește bruma;
Să li se pară că povestea-i mare
Și că sfîrșitul ei va fi frumos.
Mi-e sufletul parcă din carne scos.
Și locu-n care-a fost încă mă doare.

.....

Elegie

Amețită-n aer ca-ntr-un leagăn
Ce te urcă-n toamnă și coboară
Între sîni vei strînge un mesteacăn
Ca să-ți placă și ca să te doară

Și-mi vei face moale semn cu mîna
Să te leg de dînsul cu mătase
Prins în funde mari o săptămînă
Sufletul meu sufletul să-ți lase

Să se umple blînd cu frunza vagă-n
Brumele din zori umbra din seară
Amețită-n aer ca-ntr-un leagăn
Ce te urcă-n toamnă și coboară

Blazonul lui Julien Ospitalierul

*Se dăruie, în interpretarea lui J.O.,
Femeilor pe care le-a iubit o-ho-ho!*

Primește ecusonul meu de mare fraier
Pe-un câmp de-azur șaizecișicinci de boi ferici
Alături de un crin murat în aer
Și-o bilă somnolentă de popici
Plus
Într-un răzor vernil de napi
O nimfă surizînd cu cracii-n sus
Fără ciorapi
Ci doar cu-nrouate jartiere
Ținînd un dirijabil în palmele-i de miere

Tamaretă

Interpretează Fatalus

Mi-ai fluturat cu pizda pe la nas
Și ai plecat sînii-au rămas un vis

Al sufletului meu de înger gras
Apollinaire lui Lou-i scria precis
Ce locuri dragi topește-n catifea
Cu gura-i grea de crin pios deschis
În amintirea raiului ci-abia
Mă-ncumet eu să-ți pup fusta pe-abis

Mi-ai fluturat cu pizda pe la nas
Și ai plecat sînii-au rămas un vis

Jurnal de înger

Sînt stăpînit de soare ca de-un gînd
Înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre.

În dup-amiaza veşnic surîzînd
Parfumurile nu mai pot să umble,
Ci cad încet, fără destin, din flori,
Ca nişte leşuri de fitile groase.
Melci descărnaţi de patimă şi dor
Se-nchid cu ele-n palidele case
Spre-a le iubi bezmetici pînă cînd
Razele fac în aerul frel tumbe.

Sînt stăpînit de soare ca de-un gînd
Înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre...

Scrisoare

Țipă sufletul în mine
După mîna ta prelungă.

Doamne, Doamne, nu mai vine
Timpul să-ți întind pe-o dungă
De pat tare trupul moale?
Să-ți desfac veșmîntul dulce?
Curelușa la sandale?
Răstigni-m-aș pe o cruce
Caldă de femeie tristă,
Bate-mi-aș în palme cuie
Laice de ametistă
Amăruie, amăruie,
Și lăsa-mi-aș în rușine
Gîndul coapsele să-ți ungă...

Țipă sufletul în mine
După mîna ta prelungă.

Basm

Pentru Valeria Seciu

Copil al blîndului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune.

Mă aşteptai. Erai femeia dulce
Ce trebuia alături să se culce,

Nu în pămînt, ci-n aer, mult deasupra
Crinilor care-şi înclinau, grei, cupa

În semn de despărţire şi plecare
De lîngă mierea albelor izvoare.

Căci hărăzit ţi-am fost. Şi-anume,
Copil al blîndului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune...

Giuvaer mare și alb

Pentru Maia Morgenstern

Giuvaer mare și alb,
Trupul cald ți-l port în suflet

Pînă clipele îmi scad
Și-amurgul se-apeacă, umed,
Fără vînt, ci-n răsuflarea
Năruită dinspre îngeri,
Cînd îi bîntuie mirarea
Că-s tociți și n-au răsfrîngeri
Să-mi mai deie har, chiar putred,
Să-ți scriu rochii, fald cu fald,
Cît creierii mi-o încumet.

Giuvaer mare și alb,
Trupul cald ți-l port în suflet...

Balada negustorului de postavuri

Un vechi negustor de postavuri,
Strigându-și, trist, marfa prin praguri

De case cu ușile-nchise,
Trecuse prin târg și pierise-n

Amurgul ce-aproape întruna
Din zori se lăsa și cu bruma

De-un metru-apăsînd peste lucruri
Și oamenii storși de buclucuri,

Uimiți că-i chemase în praguri
Un vechi negustor de postavuri,
Cîndva, dus pe alte meleaguri...

Cîntecul cel mai naiv

Femeile care m-au înșelat
Atît de dulce au știut s-o facă

Încît aproape c-a-nceput să-mi placă
Nemernicia blîndului păcat.

Ba chiar le-ndemn cu fluturi și le cer
Să-mi tăvălească-n praf sufletul moale,

Fără fereți, lacrimi subțiri, ocoale.
Ci giuvaiere le aduc, boier,

Spre-a le lua și pipăi în pat
Cu sînii și-a le pierde între șale.

Femeile care m-au înșelat
Atît de dulce au știut și-agale...

Cîntec de fîntînă

De nimic nu-mi pare rău.
Numai că n-am luat fîntîna

Ridicînd-o-n cer cu mîna,
Ca pe-un crin pietros și greu.

Îngerii să-mi afle-n apa
Rece, limpede, verzuie,

Setea istovită-n groapa
Ciutुरei ce cade, suie.

Și poate chiar Dumnezeu
Mi-ar gusta-n rai săptămîna.

De nimic nu-mi pare rău.
Numai că n-am zmulș fîntîna

Din pămîntul meu și-al tău,
Să plutească-n nori mereu...

Sfat

Ascultă-mi cuvintele
Șoptite-n amurg.

Dezbracă-ți veșmintele
Cînd luneci prin burg

Cu trupul, corabie
Umflîndu-și în vînt,

Mari, sînii. Abia de e
Un prag pe pămînt

Sub zare. Incintele-n
Praf rîmele-și scurg.

Ascultă-mi cuvintele
Șoptite-n amurg...

Cîntec de nerăbdare

Vrăjmașul meu cel dulce erai tu.
Mă așteptai cu subsuori bogate

În ieder, criniști, volburi; începu
Roua-n buric să clocotească-n roate,
Evaporînd și îngerii și dracii.
Sîmburii fructele mișcau în aer,
Crud vînzoliți, și înălțau copacii
Zvelți, credincioși, umpluți c-un laic vaier
De frunze-n smoc. Nimbat cald, pîntecu'
Albea a dor și roditor a toate

Vrăjmașul meu cel dulce erai tu.
Mă așteptai cu șolduri fierte-n lapte...

Cîntec naiv

Motto: *Les nuages coulaient
comme un flux menstruel.*
Apollinaire

Iubita mea azi are menstruație,
Și-i fragedă și este indispusă
Iar talia-i se tînguie c-o grație
De balerină în exil, oh!, bielorusă.

Căci în parfumul ei e-o-nsingurare
Ce-mi face sufletul trist baltă dulce
De lintiță. Crini albi cu gura mare
Aerul zilei crud or să-l apuce,

Să-l dumice, să-i zdrențuiască-amurgul
Și zorii să-i prelingă-n moi rășine.
Iubita mea topește azi tot burgul
În menstruații tragice și fine.

Îngerii mă trag de mâini

Îngerii mă trag de mâini,
Degetele îmi lungesc,
Străvezii și nefiresc,
Într-o clipă cît în luni

De zile spre sîni ce-ți cresc,
Nu din trup, nu de pe piept,
Ci din cer. Și mă pripesc,
Și n-apuc să mai aștept,

Mă înalț, trec printre bîrni
De tavan dumnezeiesc!
Îngerii mă trag de mâini,
Degetele îmi lungesc...

Rugăciune laică

Doamne, nu mă nimici,
Lasă-mi peste trup lumina
Ca pe-o haină de purtat
Pîn-ajung lîngă fîntîna
Clipei plină ochi cu apă
Străvezie. Sete-mi este,
Sprijinit de ghizdul tare,
Să primesc blînda ta veste
Că mai pot să-mi tîrîi mîna
Moartă printre fluturi vii.
Doamne, nu mă nimici,
Lasă-mi ca veşmînt lumina...

Dulci distihuri pentru prietenul de taină

Cel care-mi bagă-n spate un cuțit,
Binevenit fie și fericit!

Și-așa mi se părea trupul prea greu,
Și-așa nu mai știam dacă sînt eu

Sau altul se preface a-mi trăi
Zilele vechi în săptămîna gri.

Binevenit fie și bucuros
Că zac, parc-adormit cu fața-n jos,

Visînd la ce se-ntîmplă pe pămînt.
Întruna-i voi cînta sufletul blînd

Aceluia ce-mi bagă un cuțit
În spate. Fie veșnic fericit!

Rugăciune laică

Doamne, nu mă părăsi,
la-mi în brațe sufletul,
Pe cărări de rouă du-l,
Să-l calce oricine-ar fi

Diș-de-dimineată zmulș
Către-amurg, unde scaieții
Vineți rîd cu fața-n sus
Și rănile-s cît pereții.

Și mai dă-mi un zori de zi,
Poftele să-mi îndestul.
Doamne, nu mă părăsi,
la-mi în brațe sufletul...

Cîntec naiv

Se subțiază raza. Vezi prea bine
Cum mă apropie aerul cald de tine.

Crinul își suie cupa tot mai lată
Spre-a bea dintr-însa, pacinici, înc-o dată.

Rouă ne cade-n spate. Uriașă,
Ciuperca pălăria și-o îngroașă

Cînd roata soarelui se-nvîrte-n baltă.
Sîntem, și vechi, și proaspeți, laolaltă.

Căci se subție raza. Vezi prea bine
Cum mă apropie aerul cald de tine...

Clipa cea surîzătoare

Se cațărare, Doamne, peste mine
Verzuia prăbușire de lumine.

Fruntea-mi fierbinte-o nădușise, albă,
O rouă rea în rotunjimea-i calpă.

Și-mi amorțeau picioarele în frigul
Amurgului țepos ca țipirigul.

Ci mai curgeau ceasornice și încă
Îmi da tîrcoale-un înger, să mă strîngă

Între aripi și să-mi surîdă numai
O clipă, cît îi șterg de pe nimb spuma-i...

Sînt ultimul poet balcanic

Pentru Luminița Marcu

Sînt ultimul poet balcanic.
Cînt c-un descojitor mecanic

Ce-nlătură, nu de pe frasini
Sau de pe ulmi, scoarțele grose-n

Lumina după-amiezii gării,
Ci de pe crinii strînși puzderii

În stive (-ntîi decapitați):
Pelița lujerilor s-o purtați

Cu jartier, păzite dulce-n viciu
De Îngerul cel de serviciu

Veșnic în urma coapselor...
Sînt ultimul poet descojitor!

Sonet satiric

Cum se aude pe ciment o bilă,
Rostogolindu-se, -mi țopăie clipa
Pe creierii boțiți. N-ai tiv de milă.
Rîzi că-s pocnit în creștet cu aripa
Gînsacilor. Își folosește trupul,
Atîtea-ntortocheri și dîmburi calde,
Dacă-l topești, departe, -n ceiuri fade,
Sorbite-n buze blegi, guri fără scrupul,
De niște popîndăi, de niște broaște
Ce freacă lacuri limpezi în gargara
Lor putredă? Te-afunzi încet în mlaște
Găinățate. Fluturii duc seara
Să-ți moară între sîni. Iar dimineța
Scălimbăie-n patul surpat Paiața!!!

Sonet tîrziu

La ce-aş minţi? Te mai iubesc şi-acum.
Crezi tu că ruga mea e-o blasfemie ?
Plăpumi s-au şters. Clăbuce de parfum
Topitu-s-au. Şi am rămas c-o mie
De melci răscopţi la care n-ai răspuns.
Dizolvi amiezi în solniţa-mi de carne.
Zadarnic, veseli, sîngele mi-au scurs
Îngeri ce vor în ceruri să-mi răstoarne
Tristeţea, bălăcind-o-n bucurii
De raze-n cîrlionţi prelinşi din soare.
Mă chinui pofticios. Perna mă doare
Sub cap în patul cu cerceafuri vii
 Încă de izul tău de-arhanghel putred
 În aripi, ci cu glob de rouă-n suflet!

Umblam umil să-ți şușotesc prin urbe

Umblam umil să-ți şușotesc prin urbe
Foșnetul fustei, coapsele-n mătăasă...
Acum lumina geamul vrea să-mi surpe-n
Țândări verzui în pieptu-nchis în casă.
Căci iar bolesc sub iederi necăjite
Și-n raiuri trist frecate cu sacîz,
Pe cercurile pacinicilor plite,
Prăjesc pîrjoale moi. Ci tu îți rîzi
De sufletul ce ți-a plătit cu viața
Soldul școlar și sîinii descheiați.
Și lacrimile mi le-nșiri pe ața
Subțire-a nu știu cîți vicleni bărbați.
 Și-mi torni rușinea în găleți cu zoaie
 Și inima mi-arunci la vreo potaie
 Flămîndă-n bot și năclăită-n ploaie...

Pierrot răutăcios (I)

Ce bine-i că nu mă iubești!
Ai sîni și nici nu îmi pasă!!!

În rochia ta, prinse-n plasă,
Ți-s coapsele reci ca doi pești
Cînd buzele și le-mpreună
Și cozile brusc își desfac,
Nostalgic, oh, crac lîngă crac,
Căci gura lor pap-o căpșună
Pe care-o privesc din calești,
Placid, în plimbări, după masă.

Ce bine-i că nu mă iubești!
Ai sîni și nici nu îmi pasă...

Pierrot răutăcios (2)

Ce bine-i că nu te iubesc!
Surîsul tău cade-ntr-o baltă

De zaț. Fluturi trec nefiresc
De blegi peste coapsa-ți înaltă.
Nici trompele nu și le-ntind
Spre tainele-n fleășca-genune
Pe care-ntre ele-o cuprind
(Dar, vai!, nu le pot zice-n nume!).
Iar melcilor nu le pocnesc
Pereții. O clipă-i cealaltă.

Ce bine-i că nu te iubesc!
Surîsul tău cade-ntr-o baltă...

Pierrot răutăcios (3)

Sînt mare băutor de ceai.
Viața-mi ticsită de esențe
Nu mai suportă nici un rai
Unde nu-s sîni și indecențe
Mov precum florile de scai.

Zmeura albă o strivesc,
Disprețuind-o, între buze,
Aname pentru c-o doresc
Ceilalți. Pictez scene obtuze
Pe paravanul chinezesc.

Și-orice minciună-mi pare-un fleac
Iar adevăru-mi face greață.
Cînd coapsele lin își desfac
Fecioarele spre dimineață,
Boțesc cu tocul roua-n prag.

Și-apoi în văzul lumii port
Masca de fleț direct pe față.
Oh, dragostea e un efort!
Și-s și frumos și-s și scîrbos
Ca Fluturele Cap-de-Mort
Căzut în veșnicul tău sos...

La o nimfoaică

Puterile cum îmi scad:
Subțiri-s ca apa-n vad.

Simțurile cum se duc:
Rămîn păpădie-cuc.

Mințile cum se închid:
Sînt ca ușa prinsă-n zid.

Nici tu broască, nici tu chei,
Nimfoaică, să mi-o deschii.

Și să-mi intri cu lumini
În spatele ochilor plini
De smîntîne și rășini...

Întrebări

Mai simți cum ți-așează lumina
Pe șold raiul fin destrămat
De pofte? Zărești încă-n fructe
Dragi îngeri culcați pe un pat

Miezos și-acrișor? Auzi iarăși
În tine fîntîni și grădini,
Și garduri, și hălți, și marfare?
Din nou strîngi în brațe moi spini

Ce-ți zgîrie pînă la sînge,
Albi, sînii închiși sub lăcat?
Mai simți cum ți-așează lumina
Pe șold raiul fin destrămat?

Elegie

De astăzi clipa-i cît doveacu
Și n-o mai pot rostogoli.
Iubitei i se-nmoaie cracu,
Sîni-i clocesc pilafuri gri;

Patul își flutură cearceafuri
Leoarcă de-amor în cești de-amurg,
Din vasele zvîrlite tandru
Razele cad, crinii se scurg,

Ci eu, scrib vechi, însemn cu acul
În colț de ochi, ce-a fost, ce-o fi...
De astăzi clipa-i cît doveacu,
Nu o mai pot rostogoli...

Sonet

Cînd strig furnica dînsa vine grabnic.
Melcul de-l chem, alene se pripește.
Zefirul e năpraznicul harapnic
Ce păpădiile pe cîmp le biciuiește.
Și-n fiecă pahar se plimb-un pește
De aur și cu voaluri, ca-n calește.
Bea-l seara, fie-ți soporific darnic
Și vei visa cum lacul te iubește,
Mîlul, mîeros, te zgîrie, firește,
Nufărul mov îți trage ca un clește
Coapsa din noaptea înspumată groaznic.
Inima-mi fu chircită, izbucnește
Mereu, mereu se-nalță, prăbușește.
 Și între coaste spaima-mi se pitește
 Încă puțin, cît să-ți cînt vorbe, harnic...

Blues

În zori, „La Butoiul cu Spermă”,
Stau singur, beau whisky și plîng.
În van carabina eternă
Mi-atîrnă, de-argint, la oblînc.

Pianul mecanic mai cîntă
Un bleno-tango. Eu scui rar
În propriu-mi pahar. Tu ești sfîntă
În pozele din buzunar.

Din spleen, cu o quintă royală,
I-am ras pe amigos de bani
Și-apoi i-am ucis. Tu ești goală
În pat de o sută de ani

Sub pături și-n brațe c-o pernă
Respiri tot mai clar, mai adînc.
În zori, „La Butoiul cu Spermă”,
Stau singur, beau whisky și plîng...

Numărătoare pentru puștoaice și babalîci

O
Ce
Lucru
Pasionant
Portocala
Intră-n
Trompă
Trompa
Intră-n
Elefant!

Elegie

Nu mai trăiesc decît să-ți spun cum crește
În sosuri un cuvînt ca leușteanul
De proaspăt și mirositor. Privește:
Roua-i zbîrcită, cade-n zdrențe anul
Fremătător, amurgu-și pierde banul
Zvîrlit pe partea unde-un crin clocește.

Și nu-i nimic nepovestit în casă.

O, sufletul tău leneș, de frumoasă
A nimănui. Și-i vîntul lin și rece.
Însă acum puterile mă lasă
Și pleopa-mi gri o lacrimă-și petrece
Prin pînza ruptă-a tot ce-a fost mătasă...

Nu isc pricini...

Nu isc pricini să-ți tulbur cu miresme
Trupul prelins din creștet pîn' la glezne,
Ci-ți dau o inimă pe ea c-o gheară.
I-atît de simplu, oh! i-atît de lesne
Brusc să se strîngă. Ticăie o moară
Ca un ceasornic, undeva, dumnezeiește:
Se macină cărări, făpturi, ferestre.

Și nimănui de căni frică nu-i este.
Dar ele ne pîndesc deschise larg,
Să ne absoarbă-n fragedele bezne.
Și-apoi, scăpate pe podea, ne sparg...

Erai atît de subțire

Erai atît de subțire!
O frînghie, oh! cu un nod
De carne. Flămînd matelot,
Pe care chiar Lautréamont
Mă tot îndemna să-l deznod,
În mijloc de mare pustie,
Desigur, și-n plin naufragiu,
În sticle-aruncîndu-mi mesagiul
Cifrat, scris pe piei de scrumbie!!
Meduze sorbeau vechi legende,
Balene pluteau succulente,
Ci tu, clătinată-n neștire-n
Musonii pîndiți de zefire,
Erai atît de subțire...

Numărătoare pentru puștoaice și babalîci

Dacă
Balenele
N-au
Gît
În schimb
Girafele
Îl
Au
Prea
Lung
Astfel
Și
Întrucît
Șampania
Din
Sticle-o
Beau!

Deodată

La temelia cării e o lumină grea.
În cană clipocește lin apa din cișmea
Și eu încep dintr-însa încet și trist a bea.
Amurgu-mi cade-n suflet, prin geam, ca o boia.
Mai pot să flutur mîna o clipă și abia
Mă-ntorc, oh! totu-n casă se înverzește-așa
De mov încît cu cana mă-nalț ușor...

Destăinuiri

Hai să-ți fac destăinuiri!
Am iubit cîndva un flutur.

El, cu aripi de te miri
Cum de poate duce ciuturi

(Căci erau așa subțiri!)
De vreo șase-șapte puduri.

Eu, extatic de-ngîmfat
Că îl pot trînti în pat,

Să ne fim o clipă miri.
Hai să-ți fac destăinuiri...

Drum greșit

Drum greșit, drum greșit,
Pentru ce te-am mai pășit?

Cu talpa te-am pipăit,
Drum ferit, drum peticit.

Sufletul mi-am dus, pripit,
Pe muchea ta de cuțit,

De-aici pîn' la infinit,
Drum topit în colb clocit.

Drum greșit, drum greșit,
Pentru ce te-am mai găsit?

Va fi o zi mai lungă...

Va fi o zi mai lungă decît vom fi crezut.
O eră macră! Roua ne-o dă cu împrumut.
Tu o să-ți speli buricul, eu sufletu-o să-mi curăț
Și-o să te rog întruna: coapsele largi îndură-ți
Și sînilor pecetea lățește-o-n lacom sfîrc.
Și-o să urcăm la ceruri, uimind bubosul tîrg
Spre pomul, lăudatul, neluîndu-ne, nu! sacul,
Ci doar dorința dulce de-a rupe de pe cracul
Subțire-un măr cu pompa umflat cîtu-i dovreacul.
Și clipa-și va întinde brațele-i durdulii
În raze pofticioase, făcînd sub coate plii
Căci geometrii vestite ne-or dezbara de-oricare
Lege și-n loc de iaduri vom huzuri-n altare
De cumuluși, cu visuri pictați vioi de-un soare
Mai bulbucat, mai vînăt, mai amoros, mai tare,
Unde păcatele și puritățile încap
Alături. Frige-n tavă crini groși tîrîți prin praf!!

Elegie

Fluturile se muncea,
Mort, să-și miște aripa,
În rășina aerului.

S-a-nchis ușa raiului.

Pe pământ rămîne-vom,
Fără șarpe, fără pom,
Eu trîndav, tu-n carne macră
Plină de-o mlaștină sacră,
Ci doar cu-al soarelui fruct
De-amurg în reci raze rupt...

Surioară, surioară...

Surioară, unde ești
Să-mi ștergi vechile ferești
Cu dragostea-ți umedă?

Răbdare, te-ncumetă
Să mai rotunjesc în pietre
Rouă dimineții fierte,

Nu pe plite, ci-n praf gros
Căzut din soare pe jos,

Strivindu-mi loboda, crinii,
Sub greutatea luminii...

Surioară, unde ești
Să-mi ștergi vechile-mi ferești
Cu dragostea din povești?

Cîntec

M-am întors. Fă-mi adăpost
Moale. Vreau să-ți povestesc.

Raze vechi curgeau păstos
Peste-un trup dumnezeiesc
Care chiar al tău era,
Cu șolduri, cu sîni, cu gură,
Și-alături se chiflicea
Viața-mi, mură după mură,
Numărată pe de rost
De-un melc surd, și orb, și prost.

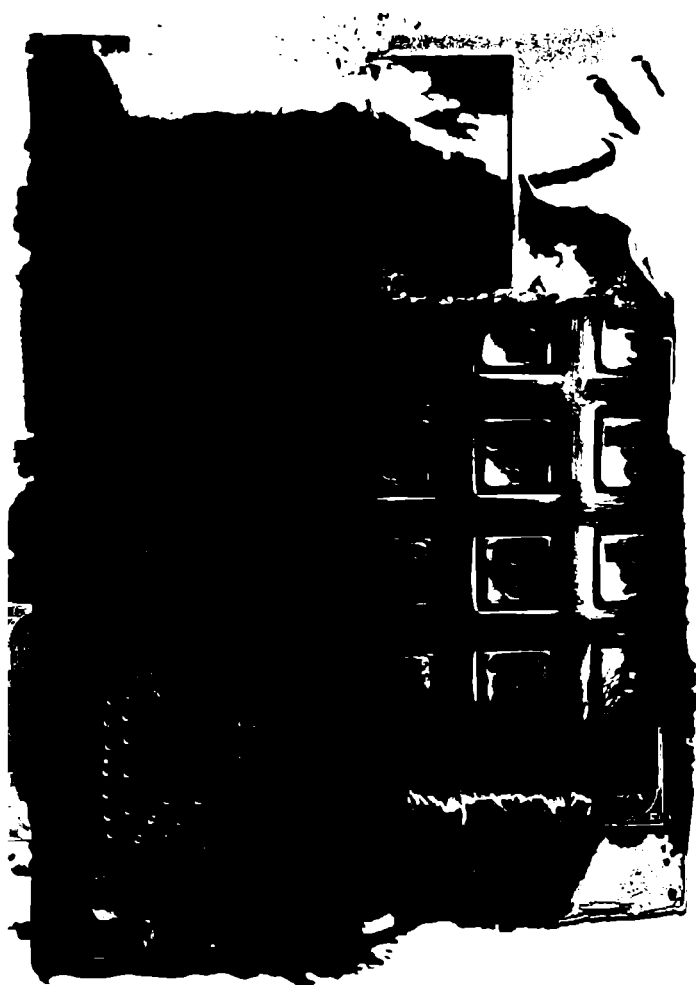
M-am întors. Fă-mi adăpost
Și-ncerc, blînd, să-ți povestesc...

Ce tînă ră și veselă erai

Ce tînă ră și veselă erai
Îmi aminteai de îngerii din rai
Cumplit de albi și de frumoși trecînd
Cum numai razele subțiri prin gînd

De-abia întrezărită te pierdeam
Ascunsă după cîte-un fruct rotund pe-un ram
Și nu puteam să mi te-apropii iar
Cu brațu-ntins ciuntit de minutar

Ci așteptam și iarăși mă rugam
Pîn' se-nchegau izvoarele sub ram
Din care blînd și din amurg țîșnit
Să-ți soarb-un cerb bătrîn trupu-nflorit...

Cîntec

Lingura cioplită-n unt
De lemn de-un înger cărunt

În mînă n-o mai înalț
Din strachina movă-n smalt

Plină cu sos de boia
Cînd roua mintea mi-o ia

Că mi-e teamă să n-o-nghit
De tot cîtu-s de-amăgit

Ci mă culc fără rușine
Bolovan de rîu sub creștet
Doar-doar o să-mi fie bine
În visul ce-abia mă ține-n
Umbra de trunchi de crin veșted

Cîntec

Doamne, cît de moale-i untul
Uîs pe clipa mea calică
Ninsoarea frigul și vîntul
S-au strîns într-o dulce clică

Geamul degeră-n genunea
Vieții care clipocește
De vinerea pînă luna
Cuile îmi scot c-un clește

Din inimă sorb veșmîntul
Tău ești albă zbîrrn întreagă
Doamne cît de moale-i untul
Uns pe pîinea mea cea neagră.

Cîntec pentru Absurdica

Dragostea noastră-ncepe-abia acum?
Desfă lin sufletul în vîntul moale
Ca pe un crin. Eu am sosit agale,
Blînd pelerin pe-ntortocheatul drum,

Să-i rup tulpina și să-l port în mînă
Prin forfota cetății și-n pustie
Spre-a-i povesti parfumul fraged pînă
Și oamenii și cerul o să-l știe.

Și poate-atunci din rouă și-ndrăzneală
Se va-nchega un înger – crezi ce-ți spun? –
Acoperindu-ți lacom coapsa goală.
Dragostea noastră-ncepe-abia acum...

Aveai părul lung pînă la cer

Aveai părul lung pînă la cer
Atîrnai de dînsul pe pămînt
Mă gîndeam să-ți mîngîi trupul sfînt
Sîinii cu sfială să ți-i cer

Coapselor închise să mă-nchin
Să le-ating uimit ce albe sînt
Doar cu floarea grea a unui crin
Să le-mbrățișez îngenunchind

Și apoi ca fluturii să pier
Luat de dup-amiază și de vînt
Aveai părul lung pînă la cer
Spînzurînd de dînsul pe pămînt...

Epigramă

Motto:

Iubito,

Am îmbaudelairit-o!

Antărt

Mă iubeai din părți.

C-o privire à la biche

Mă făceai afiș.

Și puteai să-mi papi

Sufletul definitiv

C-o fiță din șlapi.

Mulțumesc tardiv!

Trupul tău dihotomic

Nu-mi mai zice azi nimic,

Hop șa!,hop șa!,

Pușchea pe limbuța ta.

Căci anume-am scris așa.

Că-i mai kitsch

Și cu lipici

Pe la ele,

La buzéle

Mari și moi

Cum doar Stepanida
Le avea stîrnind obida
Lui Evgheni
Din „Diavolul” de Tolstoi,
Din cauza jenii
Și-a lui`Benedetto Croce.

Mulțumesc precocce!!

Iubita mea cu dos frumos

Durerea schingiue cuvîntul
Și îl preface-n praf și-n vînt
Dar unde-i rouă și pămîntul
Unde sînt Îngerii și Sfîntul
Și Dumnezeu cel trist și blînd

Ce ne învinge-n mila-i dulce
Iubita mea cu dos frumos
Un fulger sufletul ni-l zmulge
Ni-l năruie vrea să ni-l culce
Ni-l duce-n lacrima de jos

Noi să lăsăm prosoape-n aer
Drept semn că ne-am spălat pe trup
Oh, Omul Negru e un fraier
Cît eu cu tine mă încaier
Lîngă zbîrnîitorul stup

Te-am uns cu miere și salivă
M-ai mîngîiat cu pielea ta
Ne-am tăvălit de o potrivă
În dup-amiaza milostivă
Pe cea mai fragedă podea

Și mi-ai smintit atunci destinul
Nu știu să mă mărit cu tine
Mi-ai zis ci-ngăduindu-mi spinul
Mi-ai dăruit rana și chinul
Și carnea coapselor preapline

Deasupra-ne zburda fantastic
Un flutur uriaș de ploaie
Timpul tăia rîmele drastic
Și-ți clipoceau buzele spastic
De-amorul veșnic ce ne-ndoaie

Durerea schingiuie cuvîntul
Și îl preface-n praf și-n vînt
Dar unde-i rouă și pămîntul
Unde sînt Îngerii și Sfîntul
Și Dumnezeu cel trist și blînd

Poem feroviar

(Elegie pentru Pino)

Cantoane, hălți, pavilioane C.F.R.,
Closete vechi de scînduri, oh, cotețe,
Eterna Servitoare-o să ne-nvețe
Ce are-ascunsă coapsa-n izuri crețe,
Sînii bolțiți cum nici un cer nu e,
Gura-i adîncă, limba-n moi povețe,
Saliva-n val, sărîndu-i buzele,
Buricul scos pe pîntec din dulcețe
Pentru păpat cu lingurița repede,
Cantoane, hălți, pavilioane C.F.R...

Bălii de vrajă, pompe, dragi cișmele,
Îesle cu-acari sfioși sub fîn ce-adorm
În grele-amiezi, după un clei enorm
Cu șefulița-n păpădii, lîng-acel corn
Frunzos, în timp ce dînsa bălăcea să spele
Al Impegatului chipiu, piu-piu!, și-un uniform,
Și pata izmănuței cu bretele
Și monogramă-n flutur cuneiform,
Și firul, rupt în vînt, de la mărgele,
Bălii de vrajă, pompe, dragi cișmele...

Pe toate ți le-oi aminti-n vis, Pino:
Și balega, și cheresteaua, și cântarul
Din dosul gării. Fie-ne amarul,
Cojit ca de pe ziduri albe varul,
Topit în rîma leneșă ce fin o
Plimbă Iubita-n lesă prin mărarul
Pe care ți l-oi scutura-n vis, Pino,
Eu, Îngerul jongler Emil Brumaru...

.....

Ia gramofonul, pîlnia-i înclin-o
Spre viața dusă-n pizda mă-sii, Pino!!!

Cîntec pentru Absurdica

E între noi un cîntec vechi
Ce-abia începe a se spune
Cad îngerii perechi-perechi
Prin blînda noastră rugăciune

Și fluturii devin mai grei
Cînd roua-n flori sugrumă raze
Femei cu sînii mari și grei
Se-apeacă-n rai peste pervaze

Pîndindu-ne cum ne iubim
Și-apoi la fel încearcă ele
Cu șerpișori și mere din
Copacii înmuiați în miere

Și-n lapte crud pîn' la urechi
Cu miezul coapselor în spume
E între noi un cîntec vechi
Ce-abia începe a se spune...

Cîntec

Era spre seară. Mai putea
Să-și ducă sufletul în spate?
Picioarele slăbite-abia
Lipeau pe praf tălpile late.
Dar gleznelor-i vibrau subțiri!
I le-ngrijea roua de cînd,
Printre șerpi, arbori și zefiri,
Carnea și-a rupt și, surîzînd,
În truda și în joaca sa,
A strîns de jos razele sparte.
Era spre seară. Mai putea
Să-și ducă sufletul în spate...

Cîntec naiv

Oare

Cum se moare?

Aşa cum cade o căpşună-n apă

Şi vine-un cerb cu botul lui şi-o papă?

Oare

Cum se moare?

Cuprins

Amurgul evului mediu (I) / 5
Amurgul evului mediu (II) / 7
Amurgul evului mediu (III) / 8
Amurgul evului mediu (IV) / 9
Suprema servitoare / 10
Bar / 12
Cafeaua de cicoare-mi dă avînt / 13
Sînt fericit, Dimov, sînt fericit... / 14
Un imn sfios și trist va fi rondelul / 15
Acum voi bea mastică. Poate Ile... / 16
Sînt chelnerițe blonde printre șprițe / 17
Povestea unei mici plimbări Și-a unei mari dezvirginări! / 18
Rouă c-un pospai de fluturi / 20
Fratele lui Robinson Crusoe / 22
Elegie / 23
Submarinul erotic / 27
Bocet de adult / 28
Hambarul lui Moll Flanders (Country) / 30
* * * / 32
Verlaine mi-a spus... / 33
Sonet pentru Yvonne de Bourgogne / 34

Ți-am dat iubirea... / 35
Caligrafiile aceluiași cuvinte / 36
Bocet de adult / 42
Cîntec de iertare / 43
Epigramă ameliorată (1982) / 44
Scrisoare de dragoste / 45
Sonetul de la Curtea de Argeș (1980) / 46
Oh, dînsa-i și mireasă și altar / 47
Sonet neterminat / 48
Elegie / 49
Blazonul lui Julien Ospitalierul / 50
Tamaretă / 51
Jurnal de înger / 52
Scrisoare / 55
Basm / 56
Giuvaer mare și alb / 57
Balada negustorului de postavuri / 58
Cîntecul cel mai naiv / 59
Cîntec de fîntînă / 60
Sfat / 61
Cîntec de nerăbdare / 62
Cîntec naiv / 63
Îngerii mă trag de mîini / 64
Rugăciune laică / 65
Dulci distihuri pentru prietenul de taină / 66
Rugăciune laică / 67

Cîntec naiv /	68
Clipa cea surîzătoare /	69
Sînt ultimul poet balcanic /	70
Sonet satiric /	71
Sonet tîrziu /	72
Umblam umil să-ți şușotesc prin urbe /	75
Pierrot răutăcios (1) /	76
Pierrot răutăcios (2) /	77
Pierrot răutăcios (3) /	78
La o nimfoaică /	79
Întrebări /	80
Elegie /	81
Sonet /	82
Blues /	83
Numărătoare pentru puștoaice și babalici /	84
Elegie /	85
Nu isc pricini... /	86
Erai atît de subțire /	87
Numărătoare pentru puștoaice și babalici /	88
Deodată /	89
Destăinuiri /	90
Drum greșit /	91
Va fi o zi mai lungă... /	92
Elegie /	93
Surioară, surioară... /	94
Cîntec /	95

Ce tînă ră și veselă erai / 96
Cîntec / 99
Cîntec / 100
Cîntec pentru Absurdica / 101
Aveai părul lung pînă la cer / 102
Epigramă / 103
Iubita mea cu dos frumos / 105
Poem feroviar / 107
Cîntec pentru Absurdica / 109
Cîntec / 110
Cîntec naiv / 111

Au apărut :

Emil Brumaru – *Submarinul erotic*

Claudiu Komartin – *Cercul domestic*

Răzvan Țupa – *corpuri românești*

Elena Vlădăreanu – *europa. zece cîntece funerare*

Dan Sociu – *Cîntece eXcesive*.

În pregătire :

Simona Popescu – *Lucrări în verde sau Ultima mea
pledoarie pentru poezie*

www.polirom.ro

Redactor: Mădălina Ghiu
Tehnoredactare: Paul Păduraru

Bun de tipar: septembrie 2005. Apărut: 2005
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11 ;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

Tiparul executat la Tipografia LIDANA, Suceava
Tel. 0230/517.518, 206147
Fax: 0230/206.268

Lista track-urilor de pe CD

1. Amurgul Evului
Mediu (I) (1:15)	30. Rugăciune laică (0:30)
2. Amurgul Evului
Mediu (III) (1:40)	31. Dulci distihuri
pentru prietenul meu
de taină (0:41)
3. Sînt fericit, Dimov,
sînt fericit (0:42)	32. Sînt ultimul poet
balcanic (0:42)
4. Un imn sfios și trist
va fi rondelul (0:43)	33. Pierrot răutăcios 1 (0:37)
5. Povestea unei mici
plimbări și-a unei mari
dezvirginări! (0:56)	34. Pierrot răutăcios 2 (0:32)
6. Rouă c-un pospai
de fluturi (1:07)	35. Pierrot răutăcios 3 (0:56)
7. Elegie (1:15)	36. Blues (0:45)
8. Submarinul erotic (1:07)	37. Numărătoare pentru
puștoaice și babalici (0:12)
9. Bocet de adult (1:13)	38. Numărătoare pentru
puștoaice și babalici (0:14)
10. Hambarul lui Moll Flanders
(Country) (1:13)	39. Ce tînără și veselă
era! (0:41)
11. Verlaine mî-a spus... (0:47)	40. Cîntec pentru
Absurdica (0:40)
12. Sonet pentru Yvonne
de Bourgogne (0:48)	41. Aveai părul lung
pînă la cer (0:31)
13. Ți-am dat iubirea... (0:48)	42. Iubita mea
cu dos frumos (1:41)
14. Caligrafiile acelorași
cuvinte 1) (0:35)	43. Cîntec pentru
Absurdica (0:44)
15. Caligrafiile acelorași
cuvinte 2) (0:40)	44. Poem Feroviar (1:49)
16. Caligrafiile acelorași
cuvinte 6) (0:40)	45. Suprema servitoare (1:25)
17. Bocet de adult (0:44)	46. Bar (0:36)
18. Cîntec de iertare (0:39)	47. Cafeaua de cicoare-mi
dă avînt (0:56)
19. Epigrama ameliorată
(1982) (1:08)	48. Fratele lui Robinson
Crusoe (0:51)
20. Oh, dînsa-i și mireasă
și altar (0:54)	49. Scrisoare
de dragoste (0:43)
21. Sonet neterminat (0:43)	50. Tamareta (0:30)
22. Elegie (0:35)	51. Giuvaer mare și alb (0:41)
23. Blazonul lui Julien
Ospitalierul (0:32)	52. Balada negustorului
de postavuri (0:34)
24. Scrisoare (0:33)	53. Sfat (0:24)
25. Basm (0:39)	54. Cîntec naiv (0:41)
26. Cîntecul cel mai naiv (0:38)	55. Rugăciune laică (0:32)
27. Cîntec de fîntînă (0:39)	56. Clipa cea
surizătoare (0:41)
28. Cîntec de nerăbdare (0:45)	57. Deodată (0:26)
29. Îngerii mă trag
de mîini (0:29)	58. Cîntec (0:33)
	59. Cîntec naiv (0:16)